

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Robert Stefanicki

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania M.Z.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 8 lipca 2025 r.,

w przedmiocie rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt III AUa 1506/22,

1. umarza postępowanie kasacyjne;

**2. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami
postępowania kasacyjnego skarżącego.**

Robert Stefanicki Renata Żywicka Agnieszka Żywicka

[l.T.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 kwietnia 2022 r., XIII 1U 21492/18, Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił decyzję z 21 lipca 2017 r. w ten sposób, że ustalił M.Z. prawo do emerytury policyjnej w wysokości określonej przed dniem 1 października 2017 r.; stwierdził, że Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z 21 lipca 2017 r.; zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; oddalił wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 23 listopada 2023 r., III AUa 1506/22 zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zmienił w części zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 21 lipca 2017 r. ustalając od 1 października 2017 r. wysokość emerytury M.Z. na 29,82% podstawy jej wymiaru, przy przyjęciu 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby od 15 września 1979 r. do 31 lipca 1990 r., bez zastosowania ograniczenia do wysokości miesięcznej kwoty przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, oraz oddała odwołanie w pozostałej części; 2. w pozostałej części oddalił apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie; oddalił apelację wnioskodawcy; koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym między stronami wzajemnie znosi.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie: 1) art. 15c ust. 3 w związku z art. 15c ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1626); 2) art. 178 ust. 1 w zw. z art. 188 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z dnia 16 lipca 1997 r. z późn. zm.).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części tj. w pkt 1, 2 i 4 oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i

pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, alternatywnie, o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części oraz zmianę wyroku Sądu Okręgowego poprzez oddalenie w całości odwołania od decyzji z dnia 21 lipca 2017 r. i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej organu do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej organu w całości i w obu przypadkach o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2025 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego dnia 14 kwietnia 2025 r., organ rentowy cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też

odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. oraz postanowił o nieobciążaniu pozwanego kosztami procesu w oparciu o art. 102 k.p.c.

(I.T.)

[a.ł.]